

KRUMPÁČ A MOTYKY

Smrtáček



aneb
Cesta za smrtí
a zase zpátky

Zbyněk K. Holub

Asterion

BD

Krumpáč a motyky

Smrtáček

aneb

Cesta za smrtí a zase zpátky

Zbyněk Kučera Holub

Neházej život na lopatu!

Raglí, p. a. k.

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2012
www.mytago.cz

OBSAH

Smrtáček.....	5
Ukradený artefakt.....	11
Cesta začíná.....	21
Tušení smrti.....	29
Strýček z Erinu.....	41
Vidět hvězdy, cítit smrt.....	51
Hospa.....	63
Copak to má v břiše?.....	79
Zloba a krev nad džunglí.....	92
Černá studna.....	104
Let havrana.....	114
Torbova hostina.....	128
Noc dravce.....	145
Tam, kde čeká smrt.....	156
Rumova volba.....	173
Procitnutí z moře věčnosti.....	183
Ptačích křídel šum.....	191
Překvapení pro jaguára.....	200
Tajemství černé pyramidy.....	224
Jaguáři a hadi.....	245
Kde všechno končí... a začíná.....	253
Trocha hrobničiny ušlechtilého druhu.....	255
Volání bubínku.....	253

SMRTÁČEK

„Co je to tam venku za křik?!“

Jednooký rum vstal rozespale z postele a pomalu se došoural k oknu. Otevřel okenice a zhluboka se nadechl vlhkého vzduchu. Hřbitov se ještě topil v mlze, která se jako chapadla obrovské chobotnice obtáčela okolo náhrobků. Na východě už pomalu svítalo. Právě z této strany k němu přicházel dětský pláč.

„Chjo,“ povzdychl si. Zahalil ramena do černého pláště a vydal se zjistit, co se děje.

Hlas dítěte ho vzbudil z nádherného snu. Tančil na lesní mýtině s mladou černovláskou. Byla nahá, oči jako noc a tváře pokryté pihami.

Tento měsíc se mu o ní zdálo již po několikáté. Věděl, s kým má tu čest. Mnohým by stačilo na ni jen pomyslet a roztráslí by se hrůzou. On se ale těšil na to, až se s ní konečně setká. Na tu chvíli čekal už dlouhé roky...

Pláč neustával. Naopak, byl stále silnější. Vycházel z ústí staré hrobky, posledního příbytku Brannona Frugha, Eldebranského kata...

„Ale, copak to tu máme!“ podivil se holohlavý hrobník, když spatřil malý uzlíček na prvním stupni schodiště klesajícího do temné krypty.

Leželo tam novorozeně. Bylo zabalené jen do kusu špinavého hadru.

Jednooký rum ho rychle zvedl z chladného kamene a schoval na hrud' pod svůj černý plášť.

„Pojď sem, maličký! Ať neprostydneš,“ zamumlal a spěchal zpátky do tepla přízemního hrobnického domku.

Toble bude muset starej Brannon nějak vysvětlit, pomyslel si v duchu a vrhl podezíravým pohledem směrem ke vchodu do hrobky.

* * *

„Nazdar kluci, tak mi prý tu knížku vydaj!“ spustil Ragli, sotva otevřel dveře.

Div přitom nezakopl o stříbrosrstého kocoura Kostičku. Hrobnický mazlíček mu proběhl mezi nahoma a zmizel kdesi na hřbitově. Byl právě čas ulovit si něco k snědku.

„Tíše!“ odsekl Raglimu sípavý hlas. Patřil Tichému ohni, jednomu z jeho hrobnických druhů.

Ryšavý stařík se spolu s Jednookým rumem a Uřvaným chlístem nakláněl nad stolem, odkud se ozývalo tiché vzlykání.

Teprve teď si Ragli uvědomil, že uvnitř domu albirejských hrobníků je ještě něco, nebo spíš někdo další. Novorozeně!

„Komu ste ho ukradli?!“ zakoulel výhrůžně očima, zatímco se shýbl nad obličejem dítěte.

To se pozorně zadívalo do mužíkovy krysí tváře a začalo se smát. Rozhazovalo přitom vesele ručkama a jeho pláč byl rázem ten tam.

„My?“ zazubil se Jednooký rum. „Snad si nemyslíš, že si na starý kolena budem pořizovat jesle? K čemu by nám prosímtě bylo?“

„Jo, k čemu?“ opakoval po něm Uřvanej chlíst, hrobník s dlouhými vlasy přes obličej. „Že bysme se jako starali nejen vo poslední, ale i vo první člověčí dny, jo?“ rozléhal se jeho skřehotavý hlas světnicí.

„Našel jsem ho ráno u starýho Brannona,“ začal Raglimu vysvětlovat Jednooký rum. „Zatímco se někdo celou noc nalezval kdoví kde a ani svý kamarády nepozval...“ změřil si ma-

lého mužika vyčítavě jediným zdravým okem. To druhé mu chybělo. Z prázdného očního důlku se mu táhla ošklivá jizva.

„Byl jsem v Malý čtvrti. U pana Straky z Vrby. Má tam takový to naklá... datel... tentononc,“ pokrčil Ragli rameny. „Prý mi vydá to moje psaní o katech. No, a pak jsme to samo sebou museli trochu zapít...“

„Tobě ten blábol někdo vydá?“ vyprskl Uřvanej chlíst a podrbl se na neviditelném nose, ukrytém kdesi pod hustou hřívou umaštěných vlasů.

„Hele, asi by to chtělo něco na zub,“ ozval se Tichý oheň septem.

Dítě ho chylo za prst a zkoušelo se k němu přisát.

„Myslí, že seš jeho máma,“ zazubil se Jednooký rum. „Asi bysme měli navštívit Brannona a zeptat se ho, jestli má s tím mrňousem něco společného,“ pronesl pak už mnohem vážnějším tónem.

* * *

Starý duch fňukal. Hrbil se v koutě své hrobky a tiše naříkal.

„No tak, Brannone,“ domlouval mu pištivým hláskem Ragli. „Buď chlap a přiznej se!“

„Jo, přiznej se, strašáku!“ opakoval po něm Uřvanej chlíst. „Jaks k tomu škrvněti přišel, co, duchu jeden nemravnej?!“ hulákal vlasáč.

„Vždyť vám to povídám pořád dokola, jak bych mohl mít dítě? To přece nemůžete myslet vážně?“ sténal duch nešťastně. „Už si ani nepamatuju, jaký to je, držet ženskou v náruči!“

„Hm, tak to já taky né,“ zavzdychal smutně vlasatý hrobník.

„Co s ním teď bude, se Smrtáčkem?“ zeptal se ostatních Jednooký rum. „Dáme ho do nějakýho sirotčince? To bych mu nemohl udělat. Sám jsem v jednom takovým vyrost...“ otrásl se odporem.

„Jakej Smrtáček?“ podivil se Ragli. „Tys mu už dal i jméno?“

„Dneska se zase Rumovi zdálo o ní... vždyť víš,“ zasyčel Tichý oheň.

„Aha,“ zamračil se mužík s krysí tváří a zatahal se za řídké vousky, které mu vyrůstaly místo kníru.

„Fůj, tady něco smrdí! A je to horší než Chlístovy nohy,“ zavrčel náhle Jednooký rum znechuceně. Potom si přičichl k uzlíku, který držel v náruči a s odporem se otrásl. „Udělal to!“

„Co?“ obrátili na něj všichni tázavé pohledy.

„Co asi, potřebuje vyměnit kařata!“

„No jó, takovej smrad nenadělá ani špatně uklizená mrtvola!“ zaskřehotal Uřvanej chlíst.

Holohlavý hrobník zatím rozhodil svůj plášť přes kamenou desku Brannonova sarkofágu a položil na něj drobné dětské tělíčko.

„Nevadí ti to doufám, starej brachu,“ pronesl směrem k duchovi, jehož obrysy začaly získávat jedovatě zelenou barvu.

Vybalil novorozeně ze špinavého hadru, když tu si všiml složeného listu papíru. Štítivě jej uchopil mezi palec a ukazovák. Zamával s ním ve vzduchu, aby aspoň trochu vyvanul zápach, a opatrně list rozevřel.

„Hele, něco měl v plínách!“ zašklebil se, zatímco s kusem psaní točil na všechny strany.

„No tak, nedělej, že umíš číst,“ zamrkal na něho Ragli a vzal mu list z rukou.

„To jsou mi věci!“ vyprskl vzápětí smíchy. „Zdá se, že tady náš Brannon je dědečkem!“

„Cože?!“ ozvalo se sborově hrobkou.

„Můj milý otče!“ předčítal nahlas Ragli. „Jistě si pamatuješ na mého milého, kterého tví hřbitovní přátelé utopili ve splaškách. Něco mi tu po něm zůstalo. Bohužel, nemohu se

o svého synka postarat. Dostala jsem šanci, která se už nemusí nikdy opakovat. Poté, co mě vyhodili z albirejské Univerzity magie, jsem dostala lákavou nabídku jít studovat na Rilondskou univerzitu. Nemohu si dovolit žádné závazky. Čeká mě dlouhá a náročná cesta do Západní dálavy, a potom několik let tvrdé práce. Studium magie pro mě znamená vše, péči o dítě bych přitom nezvládala. Věřím, že se ty a tví přátelé o malého dobře postaráte. Snad se s ním jednou opět shledám. S láskou, tvá dcera Jezidara.“

Na okamžik se v hrobce rozhostilo hrobové ticho. První, kdo ho přerušil, byl duch. Vrhł se k sarkofágu a začal nadšeně levitovat okolo novorozeněte. Sálalo z něj přitom blankytně modré světlo.

„Jsem dědeček!“ radoval se. „To je nádherný! Nikdy jsem si nemyslel, že se něčeho takovýho ještě dožiju... tedy...“

„To si z nás ta holka dělá blázný, že jo?“ hlesl o poznání s menší radostí Tichý oheň.

„Mrcha jedna krkavčí!“ zavrčel Uřvanej chlíst a odplivl si. „Měli sme jí zakroutit krkem a byl by pokoj...“

Jeho hlas zněl nezvykle potichu a mrazivě.

„Obávám se, že tohle není žádná legrace,“ zapištěl Ragli.

Jednooký rum sáhl do kapsy širokých kalhot a vytáhl odsud velkou placatci. Odzátkoval ji, přičichl si a spokojeně mlaskl. Potom se zhluboka napil a nechal ji kolovat mezi svými druhy. Když se mu placatka vrátila, nebyla v ní ani kapka.

„Co tu stojíte jak zařezaní! Pořádně to oslavíme, co říkáte?“ obrátil se k hrobníkům Brannon Frugh, když z něj trochu vyprchalo počáteční nadšení.

„Řek bych, že se pořádně ožerem,“ souhlasil Ragli. „A pak vymyslíme, co uděláme s tím mrňousem.“

Duch podrážděně zasyčel a jeho barva se proměnila v ohnivě rudou. Vedle něj si stoupl Jednooký rum s výhrůžně založenýma rukama na prsou.

„Na Smrtáčka nikdo nesáhne!“

„Si ho klidně převlíkni,“ uchechtl se Uřvanej chlíst. „A až mu vyměníš plíny, tak ho třeba můžeš začít kojit.“

„To se ví, že na to děcko ve zlým nikdo nesáhne,“ usmál se smířlivě Ragli na Jednookého ruma. „Ale v hrobce strávit dětství nemůže. To by mělo špatnej vliv na jeho ten... vývin.“

„Pojďte si zahrát pétáang!“ navrhl Tichý oheň. „Určitě nás při něm něco napadne!“

UKRADENÝ ARTEFAKT

Arts kráčel rušnou ulicí směrem ke Třem skřetům. Přes rameno nesl velkou brašnu. Zatím byla ještě prázdná.

„Pryč, skoč nám pro něco vypečenýho! Já jim dám, dědkům plesnivým. Je to nemorální a nezdravé!“ zlobil se uhrovatý mladík s mdlýma vodnatýma očima.

Hrobníci ho už zase poslali pro chlast. Takhle si svou novou práci na hřbitově nepředstavoval. Přemýšlel, zda neudělal chybu, když odešel z Nekromantské hanzy, aby se učil na hrobaře.

Ráno našli na hřbitově mimino. Každý normální člověk by ho dal do sirotčince, strážníkům nebo kněžím některého z chrámů, kterých byla v Albireu pěkná sbírka. Ti staří blázni se ale tvářili, jako by to dítě snad chtěli adoptovat.

„Jenom ho zkazí,“ mračil se Arts a odplivl si. Záhy se zastavil a našťavaně zavrtěl hlavou. „Stejně tak, jako kazí mě. Už se chovám jako ten protiva Chlíst,“ vzpomněl si na vlasatého hrobníka a jeho nechutný zlovyk.

Zabočil za roh a před ním se objevila povědomá silueta pokřivené oprýskané budovy. Kostřbatý nápis nad vchodem, vyvedený v neurčité barvě, hlásal: U Tří skřetů.

Arts si dlaní prohrábl rozčuchané vlasy, a pak si promnul řídkou kozí bradku. Pokaždé, když prošel dveřmi vyhlášeného albirejského doupěte, se cítil trochu nejistý.

Rozprostřel na tváři obvyklý apatický výraz a odhodlaně vkročil dovnitř.

V hostinci se nepodíval vlevo ani vpravo a rovnou zamířil k pultu, kde stál hostinský.

„Á, mladý pán Arts. Jako obvykle?“ usmívala se na něj buclatá růžolící tvář.

„Jo,“ odsekl mladík. „A k tomu dvacet Černých skřetů, deset Démonových tajemství a tři Zabijáky.“

„Tři Zabijáky, hm, to bude dneska na hřbitově nějaká oslava, co?“ divil se hostinský.

„Ani ne,“ zavrčel Arts. „Dědkové se jenom zase zbláznili. Normální člověk by se z toho upil k smrti a dal pokoj, ale oni...“

„Starým pánům slouží zdraví i chuť,“ zamrkal hostinský povzbudivě na uhrovatého mladíka.

„Jo, chlstat teda umí...“

Jeden z hostů sedících za Artsovými zády vzhlédl od stolu a začal si ho zkoumavě prohlížet. Nakonec vstal, došel až k němu a poklepal mu na rameno.

„Jsi to ty?“ zeptal se nejspíše mladíka.

Arts sebou prudce trhl a přísně se zahleděl neznámému do očí. Dnes neměl náladu na žebráky, kteří si obvykle tímto způsobem zkoušeli obstarat nějaké pití.

Chtěl cizince odstrčit, ale pohyb nedokončil.

„P-pane Mixbroši?“ vykoktal ze sebe překvapeně.

V muži s šedivou vráscitou tváří poznal svého bývalého nekromantského mistra. Právě od něj odešel do učení k hrobníkům.

Starý nekromant smutně přikývl na souhlas. Zamračil se přitom tak, že se mu kůže v obličejí zkrabatila jako list zmačkaného papíru.

Za chvíli už oba seděli nad pěnou Černého skřeta. Arts se rozhodl, že protentokrát odloží svůj odpor k alkoholu. Jeho bývalý mistr potřeboval povzbudit, vypadal hrozně. Tedy... hůře než obvykle.

„Co vás trápí, mistře?“ zeptal se mladík nekromanta tak, jak byl kdysi zvyklý. V tu chvíli si neuvědomil, že už dávno není jeho žákem.

„Všechno je ztraceno. Je to celé v háji,“ hlesl zlomeně vráscitý muž a pořádně si přihrnul z tupláku. „Co jsi odešel, začala se mi hroutit laboratoř. Nestíhal jsem zakázky, obsluhovat v obchodě a ještě pracovat na výzkumu. Najal jsem tedy nového učně.“

Arts chápavě přikývl. Překvapilo ho, že ucítil osten žárlivosti.

„Ten nový... tedy ta, bylo to děvče,“ vysvětloval Mixbroš. Rozdíly mezi jednotlivými pohlavími nebyly jeho silnou stránkou, pokud mu právě tělo neleželo na pitevním stole. „Z počátku jí to šlo. Dokonce se zlepšily prodeje. Jenže pak odešla. A s sebou si vzala Vieenovu číši.“

„Vieenovu...“ zalapal Arts po dechu. „Jak jste se k ní dostal? Ona byla tady, v Albireu?“

Nekromant přikývl a hodil do sebe zbytek Černého skřeta.

Teď už Arts chápal jeho skleslost. Podle pověstí byla Vieenova číše jedním z nejmocnějších nekromantských artefaktů. Kdysi dávno patřila samotnému zakladateli Umrlčího království, Vieenovi Nekromantovi. Poté, co byly jeho strašlivé hordy poraženy spojenými vojsky lidí a skřetů, se musel vládce nekromantů dlouhé roky ukrývat. Nepřátelé ho štváli z místa na místo, ze všech služebníků mu zbyla jen obávaná Vieenova smečka, osobní garda věrných upírů. Při jednom z mnoha nečekaných přesunů se číše ztratila a od té doby ji už nikdo nespatrił.

„Jak jste se k ní, u všech bohů, dostal?“ žasl Arts. „Myslel jsem si, že je to jenom báchorka.“

„Taky jsem si to myslel,“ zašklebil se Mixbroš. „Než se u mě zastavila dvojice nekromantů z frakce Vladců mysli a požáda-

la o přístřeší. Vjerka, tak se jmenovala má nová žákyně, v noci vyslechla jejich rozhovor. Nevím, jak se těm mizerům podařilo číši získat. V Umrličím království by se jim za to určitě dostalo mnoho odměn a poct, Vieven by je zahrnul svou přízní. Ale oni ji nechtěli vrátit jejímu stvořiteli ani prodat. Získali číši pro Čche Minga, vůdce Vládců myslí. Ten by ji pak mohl využít pro své temné záměry, třeba by i sám sebe dosadil na trůn Umrličího království. Taková věrolomnost!

Vjerka navrhla, abychom jim artefakt vzali. Ještě tu noc jsme připravili směs uspávacích bylin a ráno ji nekromantům přimíchali do čaje. Oba hned usnuli. Spali jak zabití, a já s nimi. Nevšiml jsem si, že Vjerka trochu bylinné směsi přidala i do mého čaje.

Když jsem se vzbudil, byla pryč ona, číše i oba nekromanti. Tak jsem teď tady a čekám na svůj konec,“ pronesl Mixbroš zlomeně, zatímco dopíjel dalšího Černého skřeta.

Arts přikývl. Vypadalo to, že jeho starý mistr jako vůdce Nekromantské hanzы v Albireu skončil. Buď se mu pomstí někdo z mocné frakce Vládců myslí nebo ho potrestají samotní vládcové Umrličího království. Tak jako tak neměl dobré vyhlídky.

„Dejte si ještě jednoho Skřeta,“ usmál se povzbudivě na Mixbroše. „Musíte být silný, půjdeme na hřbitov, za dědkama hrobníkama.“

„Cože?!“ rozkašlal se nekromant. „S těmi šílenci už nechci mít nic společného!“

„Obávám se, že oni jsou teď ti jediní, kdo vám může nějak pomoci,“ řekl Arts. „Vy jste jim pomohl a na to dědkové nezapomínají. Tedy, pokud jsou právě strážliví.“

* * *

Dveře První asterionské cestovní kanceláře se otevřely, zvonek zacinkal a dovnitř vstoupily dvě postavy.

Jejich vzhled byl natolik neobvyklý, že donutil sekretáře Burburu, aby zanechal malování nehtů na žluto a vzhlédl k příchozím.

První byl skřítek. Mužik sotva metr vysoký, s nepřirozeně rozšířenými zornicemi a křídově bílou pokožkou. Hlavu měl vyholenou až na černý cop sahající mu až k pasu. Byl oblečený do dlouhé červené košile s rukávy rozšiřujícími se směrem k zápěstí. Na nohou měl řemínkové sandály. Ta červená barva se Burburovi líbila, zbytek však už nikoliv.

Druhý byl člověk. Vetchý hubený stařec, jen kost a průsvitná kůže. Oči hluboko zapadlé v důlcích, prořídle bílé vousy dlouhé dobrého půl metru. Černou kutnu měl v pase přepásanou lýkovým provazem. Také on byl obutý do sandálů.

Vypadal jako nějaký poustevník z hor daleko na jihu, o kterých kdysi Burbura slyšel. Prý jedli kořínky a pili vlastní moč.

Otrásl se při té nechutné představě a nasadil naučený podbízivý výraz.

„Pánové si budou přát?“ usmál se a zamrkal očima.

Skřítek na něho přel prázdný pohled. Burbura to nevydržel a přešel zrakem na starce. Když ale spatřil jeho malé pichlavé oči, obrátil raději tvář zpět ke svým nehtům a pokračoval v barvení na žluto.

„Tý,“ zapištěl skřítek vysokou fistulí. „Řekni, byla tu žena, Vjérka se ménovala ona?“

Burbura si pročísl vlasy sčesané do rudě pruhovaného kohouta a chvíli přemýšlel, co se po něm chce. Potom si vzpomněl na poslední nepříjemné zkušenosti s nespokojenými zákazníky a rozhodl se cizincům vyjít vstříc, jak jen to bude možné.

„Předpokládám, že hledáte ženu jménem Vjerka?“ příkyvoval chápavě a snažil se přitom co nejsvědňěji našpulit rty pokryté zlatou rtěnkou. Na muže stojící před ním to však evidentně nezapůsobilo.

Mluvo, víš o ní něco?

Burbura polekaně nadskočil na židli a zapištěl, jako to dělával, když mu někdy pod nohama přeběhla myš.

Ten hlas slyšel zřetelně a přesto nikdo z příchozích neotevřel ústa! Zněl mu ostře v hlavě, nemohl si ho vymyslet.

Náhle se mu ze vzpomínek vynořila tvář světlovlasé dívky, která sem za ním přišla včera večer. Jako by ji opět viděl přímo před sebou. Co to bylo za čáry? Burbura cítil, jak mu po těle naskakuje husí kůže.

Takhle vypadala, viděl jsi ji?

Sekretář cestovní kanceláře si uvědomil, že na něj mluví ten stařec. Byl to telepat!

Na chvíli zpanikařil. Co když se mu teď hrabe v hlavě a přebírá se v jeho tajných přáních a tužbách? Nedej bozi, aby otevřel vrátka, za kterými se ukrývaly ty nejdivočejší Burburovy erotické představy...

„Včera, včera večer tu byla!“ spustil o překot, celý rudý studem. „Koupila si lístek na loď plující do Dunrileanu. Dnes ráno vyplula po Královské řece na sever. Ale nejmenovala se Vjerka. Zapsala se jako... malý okamžik, okamžiček prosím,“ nasliněným prstem zalistoval ve velké tlusté knize. „Digara z Krviny.“

Když Burbura opět vzhlédl od stránek popsaných jmény zákazníků, spatřil už jen, jak se dveře zavírají. Zvonek se ani nepohnul.

Na desce stolu před ním ležely dvě veliké zlaté mince. Sekretář První asterionské cestovní kanceláře si s úlevou oddychl a shrábl zlatáky do kapsy. Za chvíli si už na oba zvláštní hosty

vůbec nevzpomněl. Vytratili se mu z paměti, jako by tu nikdy nebyli.

Toho dne ale ještě nemělo být podivným zákazníkům konce.

* * *

„A co to je ta Vjencová číše?“ hulákal Uřvanej chlíst.

„Vi-ee-no-va,“ hláskoval nešťastně už po několikáté Mixbroš.

„Házíš, Ragli,“ pobízela Tichý oheň šeptem svého druha.

Hráli pétáňg, hru skřítků ze Zlatého lesa, kterou si staří pánové ze hřbitova zamilovali.

„A co to umí, ta Vijencova číše?“ ptal se Jednooký rum.

Seděl stranou od ostatních v trávě, ve stínu rozložitého dubu. Na kolenou kolíbal nemluvně. V jedné ruce držel láhev s mlékem, zatímco druhou si občas přihnul z baňaté láhve plné kvalitního plavenského rumu.

„Nedejchej na to dítě,“ zamračil se na něj Ragli. „A nesplet si flašky, nebudem tě křísit. Víš, jak to dopadlo posledně, když ses nechtíc napil mlíka.“

Holohlavý hrobník něco nesrozumitelného zabručel a přiložil opatrně dítěti k ústům konec lahve, opatřený dudlíkem.

„Vieenova číše je hodně mocný předmět,“ vysvětloval Arts. „Kdysi dávno jí dal moc sám Vieen, první nekromant. Pokud z ní pokropíte mrtvého, vrátí se mezi živé. I kdyby byl kdovíjak dlouho po smrti. A když se z ní napije živý, může získat nesmrtelnost.“

„To jako, když v tom třeba vykoupem kosti starýho Brannona, tak von vyskočí a bude zas holka krev a mlíko?“ zasmál se Uřvanej chlíst.

„Nejen to,“ zasmušil se mistr Mixbroš. „Pokud byste se napili z Vieenovy číše, může vám vrátit mládí.“

Ragli a Jednooký rum na sebe pohlédli, a potom propukli v bouřlivý smích.

„To nám jako chceš říct, že už nejsme žádní mladí kluci, jo?“ zapištěl pobaveně malý hrobník.

„Možná sis toho nevšiml, Ragli, ale vlasy ti zešedivěly už před pěknými pár lety,“ zašeptal Tichý oheň. „Teda alespoň ty, co ti ještě nestihly vypadat...“

Mužík s krysím obličejem po něm hrozivě zakoulel očima a podrbal se na skráních, kde mu rostly poslední zbytky porostu hlavy.

„Tak na co ještě čekáme? Jdeme mládnout!“ zařval vlasatý hrobník a jeho slina vykouzčila ve vzduchu oblouček popírající všechny fyzikální i jiné zákony.

* * *

Dveře První asterionské cestovní kanceláře se rozletěly a dovnitř vkráčela podivná skupina postav. Pět starců a uhrovatý mladík s miminem v náruči.

Zvonek chvíli bláznivě cinkal, než ho jeden z příchozích, dlouhán s hřívou umaštěných vlasů přes obličej, strhl ze zdi a zahodil na ulici.

„Co-co to má znamenat?“ vyskočil vyděšený Burbura ze židle.

Zrcátko, v němž právě obdivoval bělostně napudrovanou tvář, skončilo ve střepech na podlaze.

„Klid, ty nádhro,“ zašklebil se na něho mužík s krysím obličejem.

Chvíli popotahoval nosem, koutky úst mu podivně cukaly a očima tékal z jednoho rohu místnosti do druhého.

„Hele, Mixbroš, dej mi ještě čuchnout,“ řekl posléze starci s šedou vrásčitou tváří.

Ten zalovil v kapse a s odporem mu přiložil k nosu zažloutlou ponožku.

„Ale fůj,“ zapištěl zhnusený Burbura a přikryl si dlaní ústa.

„Neječ, nádhero, nebo ti přistřihnu fazónu,“ zahulákal muž s dlouhými vlasy přes obličej.

V rukou držel nebezpečně vyhlížející motyku na dlouhé násadě, kterou místy pokrývala zaschlá zemina. O Burburu se pokoušely mdloby při pouhé představě, že by mu chtěl tímhle podivným nástrojem upravit jeho pracně vytvořený účes.

„Byla tu,“ konstatoval spokojeně krysí mužík, zatímco ten s šedou pokožkou štítivě uklízel ponožku zpátky do kapsy.

„Majitel je na cestách. Jestli máte stížnost, račte přijít jindy, vážení pánové,“ snažil se Burbura zbavit nepřijemných zákazníků.

„Žádná stížnost, maškaro,“ zavrčel jednooký silák. „Hledáme ženskou, kterou tady kamarád Ragli vyčmuchal až sem.“

„Vyčmuchal?“ divil se Burbura.

„Jo, podle její fusekle,“ zašklebil se malý mužík. „Vzpomínej, krasavče, nebyla tu ženská, co si říká Vjerka?“

Sekretář První asterionské cestovní kanceláře chvíli marně pátral v paměti. Pak se mu vybavila podivná dvojice, která tu dnes za ním byla. Stařec a skřítek. Taky se ho ptali na nějakou Vjerku a on ji pak našel v záznamech jako Digaru z Krviny.

„Digara z Krviny, tak si říkala. Ale to už jsem povídal těm pánům, co tu byli před vámi...“

„Jací pánové?“ skočil mu do řeči ten s ponožkou v kapse a v jeho obličejí se objevilo několik nových vrásek.

„Jeden byl skřítek, takový malý, s copem,“ vzpomínal Burbura. „A druhý...“

„Hubený stařec, telepat,“ skočil mu do řeči vrásčitý muž s šedou tváří.

Třásl se mu ruce a z jeho hlasu byla cítit obava.

„Ano, přesně tak,“ pleskl se Burubura do čela.

Jak jen na ně mohl zapomenout? Vždyť ho pořádně vyděsili, i když tihle návštěvníci byli mnohem horší. Sekretář cestovní kanceláře byl zvyklý na nespokojené klienty, ovšem tohle bylo moc. Co tomu řeknou jeho nervy? Takhle se mu ještě udělají vrásky, fuj! Možná by měl začít uvažovat o změně zaměstnání. Najít si něco klidného, příjemné prostředí...

„Kdy tu ti chlápci byli?“ vytrhl ho ze zamyšlení mužík s tváří krysy.

„Může to být tak pět hodin,“ počítal Burbura na prstech levé ruky. „Jestli cestovali za paní Digarou, nebo Vjerkou, jak jí říkáte vy, tak už budou zajisté na cestě.“

Starci na sebe významně pohlédli, a potom se jako jeden muž obrátili ke dveřím. Mladík s dítětem v náruči je mlčky následoval.

„A co zvonek? Koukejte ho vrátit!“ křikl za nimi Burbura.

Vzápětí něco přilétlo z ulice a se zacinkáním to udeřilo sekretáře do hlavy.

„Dám výpověď!“ naříkal, zatímco si hladil čerstvou bouli.

CESTA ZAČÍNÁ

A tak jsme se vydali na cestu... cestu za smrtí. Ale to tehdy ještě nikdo z nás netušil.

Několik dní jsme se plavili po Královský řece. Moje maličkost a tři staří partáci ze hřbitova. Taky mladej Arts s velkým pytle, starej mistr nekromant a samozřejmě náš malej Smrtáček.

Cesta to byla celkem příjemná. Večery s flaškou rumu v jedny ruce a pečenou rybou v tý druhý. Kapitán Rubruk se ukázal jako dobrej hostitel a jeho chlapi uměli tvrdit partu.

Dobrá cesta, až na ty komáry. Jsou to pěkní neřádi. Hlavně v noci, když chce jeden spát. To se pak musíte fakt hodně nalejt kořalkou, aby to ty krvežíznivý mrchy odpuzovalo...

Začátek Ragliho deníku

„Ty prachy jsem si šetřil na stará kolena!“ protestoval Tichý oheň. „Chtěl jsem si jednou zajet do Ďolíčku v Rilundu a pořádně to tam roztočit!“

„Seš ještě pořád dost mladej! Budeš mít móře času na to, abys našetřil spoustu nových chechtáků,“ řehňal se Uřvanej chlíst.

Ragli právě domlouval s kapitánem lodi cenu, za kterou by je dopravil do Dunrileanu.

„Povídám, sedm chlapů a jedno děcko,“ dohadoval se statným lodníkem, jenž měl na pravé tváři vytetovanou kotvu.

„Seš blázen!“ vrtěl nechápavě hlavou kapitán Rubruk. „Vidím tu šest chlapů a mimino,“ počítal znovu pasažéry. „Kde máš toho sedmýho?“

Kromě Ragliho tu byli ještě další tři hrobníci, z nichž jeden držel v náruči nemluvně. Potom stařec se svažetelou šedou tváří a uhrovatý mladík s velkým pytlem přes rameno.

„Ať počítám, jak počítám, je tu jenom šest chlapů a to škvrně,“ mračil se Rubruk. „Děláš si snad ze mě legraci?“

„Dobrá, zaplatím ti tedy jen za sedm chlapů, a ty nám dáš slevu na děcko,“ navrhl nakonec Ragli.

„Seš fakt blázen!“ povzdychl si kapitán. „Ale sou to nakonec tvý prachy. A když je dáváš, já je rád vemu,“ souhlasil. „Jo, a co ty motyky? Nerad vidim na svý lodi zbraně.“

Podezřívavě si prohlížel velký krumpáč na zádech Jednookého ruma i motyky, které měli zavěšené přes ramena jeho druhové. Vypadaly nebezpečně. Zvlášt' ta, která patřila Tichému ohni. Tam, kde končila násada, začínal nebezpečně vyhlížející bodec.

„To je, ehm, pracovní náčiní,“ zazubil se na něj Ragli. „Dyt' sme hrobníci,“ dodal na vysvětlenou.

Podezřívavý výraz ve tváři kapitána Rubruka se změnil v překvapení a následný úlek.

„Hrobníci... hrobaři na cestách?“ vykotkal ze sebe.

„Jo, tak nějak,“ usmál se Ragli. „Jedem si udělat takovou malou dovolenou. Za sluníčkem, k moři, prohřát si trochu starý kosti. Na hřbitově bejvá pěkně vlhko, to živejm ku zdraví moc nesevdčí.“

Rubruk zavrtěl hlavou, ale na víc se raději neptal. Dostal zaplaceno, a to mu stačilo.

„Hejbněte se, chlapi!“ pobízěl se smíchem Ragli ostatní. „Čeká nás dovolená!“

Dědkové ze hřbitova na sebe významně pohlédli, a pak vykročili přes lávku spojující břeh s lodí jménem Svobodná.

...

Cítím nebezpečí. Naše mise je v ohrožení.

Si-fo ustal v meditaci a obdivně vzhlédl ke svému mistrovi. Ten už dvě hodiny stál v rohu kajuty s rukama založenýma na prsou. Hleděl skrz zamřížované okno někam hluboko do noci a viděl tam svým vnitřním zrakem věci, o nichž se skřítkovi ani nesnilo.

„Být jistý si, mistře můj?“ zapištěl tenkým hláskem.

Si-fo seděl na zkřížených nohou, dlaně položené na kolenu. Pod sebou měl tvrdou postel bez matrace. Shodil ji na zem, aby se zbavil té trochy pohodlí, kterou mu nabízel. Tak mu velela neúprosná pravidla nekromantů z frakce Vládců myslí. Jen díky dostatečné sebekázní a přísnosti vůči sobě samému mohl dosáhnout vnitřního řádu a dokonalosti v chaotickém světě. Toužil po stejně silné vůli, jakou měl jeho učitel. Bezchybná vůle, to byla nejmocnější zbraň, jakou mohl Vládce myslí mít.

Ano. Jsem si tím naprosto jistý. Ten ničemný Mixbroš je nám v patách. A není sám. Vidím loď, je blízko. Jestli něco nepodnikneme, dostihne nás.

Tichý hlas projel skřítkovou myslí jako ostrý záblesk. Mistr Torb se dorozumíval s okolním světem výhradně telepaticky. Ty, kteří na něco podobného nebyli zvyklí, tím většinou pořádně vyděsil.

Skřítek Si-fo ještě neovládal telepatii tak dobře jako jeho učitel, proto s ním raději většinou hovořil nahlas. Trochu se za to styděl. Mistru Torbovi to muselo určitě připadat trapné.

„Co udělat máme?“ zeptal se Si-fo. „Ón zradit nás, oškli-vák, a Vjérka číšu ukrádlá pak. Potréstat ho, mistře můj?“

Zaplatí za zradu, které se dopustil! Je blízko. Pošlu tě za ním. Zabiješ ho! Ale buď opatrný. Cítím velké nebezpečí!

Si-fo souhlasně přikývl a máchl před sebou rukama. S nohama stále ještě zkrříženými pod sebou se vymrštil z postele, ve vzduchu je hbitě narovnal a měkce dopadl na chodidla obutá v sandálech.

Jdi a zabij!

Mistr Torb se k němu otočil čelem a položil skřítkovi dlaně na ramena. Vzduch se zavlnil a Si-fo zmizel.

* * *

Mixbroš se převaloval na lůžku. Nemohl usnout. V kajutě bylo dusno a několik velkých komárů si našlo cestu i přes síť moskytiéry.

Trápilo ho příliš mnoho starostí na to, aby si mohl dopřát klidný spánek. Místo toho naslouchal, jak vlny Královské řeky narážejí do boku lodi. Šplouchání vody a vrzání dřeva uklidňovalo rozbouřenou mysl starého muže. Pohlédl k protější stěně kajuty, kde spal Arts.

Mladík spokojeně oddechoval a tiše chrápal. Podle úsměvu se mu určitě zdálo něco pěkného.

Mixbroš zabručel a zamlaskal. Kdyby se ten kluk nezbláznil a nedal se do učení k dědkům ze hřbitova, nic zlého by se nestalo.

Dál by se mohl nerušeně věnovat svému bádání a studiu tajemství života. Třeba by našel způsob, jak oklamat stáří a prodloužit si život. Věčné mládí, ach...

Mixbroš si povzdechl. Cítil, že stárne. Rozčilovalo ho, že s tím nemůže nic dělat. Mysl matněla, tělo ochabovalo. Každý den jej stál více a více sil.

Život a smrt, koloběh života... byla to past. A on z ní chtěl ven. Kvůli tomu se kdysi vydal na cestu nekromancie. Už mu nezbývalo mnoho času...

Kdyby se aspoň tak přiblížle neusmíval, pomyslel si, když Arts nereagoval ani na další zamlaskání. No počkej, zašklebil se zlověstně.

Stařec se vydal plíživým krokem k Artsovu lůžku. Chystal se z něj strhnout moskytiéru.

Uvidíme, jestli budeš chrápat, až tě začnou štípat komáři, zazubil se.

Už natahoval ruku po síti, když si všiml malého uzlíku ležícího vedle mladíka. Spolu s ním tam spalo nemluvně, které dědkové kdoví proč vláčeli s sebou. Mělo oči otevřené dokořán a vesele se na nekromanta usmívalo.

Artsi, jak si jen mohl takhle klesnout? zavrtěl Mixbroš nechápavě hlavou. Nejen, že jsi zahodil kariéru a poctivé řemeslo vyměnil za kopání hrobů, ty těm bláznům ještě děláš chůvu...

Děcko polekaně zamrkalo a upřelo pohled za starcova záda. Mixbroš se rychle otočil. Jako přízrak tam stála malá postava. Skřítek s copem. Jeden z dvojice hostů, co se u něj před několika dny ubytovali a přinesli tu prokletou Vievenou číši...

„Tý, hnusák zrádcák!“ zasyčel skřítek a v ruce se mu zaleskla dýka s úzkou čepelí.

Mixbroš před sebou zkřížil ruce v chabém pokusu o obranu. Ustoupil dozadu, kde byla postel. Zakopl o ni a spadl přímo na Artse. Zamotal se přitom do ochranné sítě jako moucha lapená v pavučině. Smrtáček propukl v hlasitý pláč.

„Co se děje?“ vyjekl Arts, zatímco se ze sebe snažil setřást obří zámotek.

„Vražda! Chtějí mě zabít!“ křičel Mixbroš a mrskal sebou po posteli.

Málem by chlapečka zalehl, ale ten se najednou vznesl a začal levitovat u stropu kajuty. Pod ním opalizovala rudě žhnoucí postava.

Skřítek, který se už chystal nekromantovi zasadit smrtelnou ránu, strnul. Zíral na poletující děcko i ohnivý přízrak s otevřenými ústy. Úplně ho to vyvedlo z rovnováhy.

„Smrtáčku, tos udělal ty?“ zašeptala bytost.

Skřítek se vzpamatoval a upřel na přízrak všechnu pozornost. Z Umrlčího království byl zvyklý na lecjaké příšery, Vládci myslí se cvičili v jejich krocení.

Stvoření před ním bylo duch, to skřítek poznal hned. Snažil se zlomit jeho vůli. Kdyby se to podařilo, získal by dobrého služebníka. Z nepřítele by se rázem stal spojenec.

Skřítek zapištěl zlostí. Emoce se mu vymykaly zpod kontroly, kterou si nad nimi dlouhé roky tak pracně budoval. Na čele se mu perlily kapičky potu. Nešlo to! Duch byl příliš silný. Kde se tu jenom vzal? Mistr říkal, že cítí nebezpečí...

Ozvala se rána, dveře kajuty se rozletěly na kusy. Jako uragán dovnitř vtrhl Jednooký rum.

„Smrtáčku!“ zařval a polekaně se rozhlížel okolo sebe.

Když zjistil, že je dítě mimo dosah nebezpečí, upřel zdravé oko na skřítčího zabijáka. Kdyby mohl, vraždil by pohledem. Potěžkal svůj věrný krumpáč a zlověstně se zašklebil.

„Co to tu máme za červa? Rozseknu tě vejpůl, ty malej hajzle!“

Rozmáchl se k úderu, ale skřítek byl rychlejší. Krumpáč dopadl do prázdna. Mužik se jedním skokem přemístil na opačnou stranu kajuty.

Vytáhl cosi z kapsy dlouhé košile a mrštil tím o zem. Za-praskalo to, místnost zahalily jiskry a dým.

* * *

„Smrtáčku můj malej, nestalo se ti nic?“ opakoval starostlivě jednooký hrobník neustále dokola.

Seděl se svými druhy na palubě Svobodné a dítě mu spokojeně vrátilo na klíně.

„Chtěl mě zabít! Málem se mu to povedlo!“ naříkal mistr Mixbroš.

„Poděkuj malýmu, to on tě svým křikem zachránil,“ podotkl Ragli. „A taky duchovi. Pořád nechápe, jak dokázal to děcko zvednout. Byl překvapenější víc, než ten mrňavej vrahoun, když začal Smrťáček lítat.“

„Jo, nebejt křiku malýho, tak se nalejváme klidně dál a z tebe je teď krmení pro ryby,“ zavrčel Uřvaněj chlíst. „Zkazils nám chlastačku!“ pronesl zklamaně a vyslal slinu obloukem přes hrazení lodi.

„Kapitán Rubruk nechal prohledat loď skrz naskrz, ale po útočnickovi není nikde ani stopy,“ řekl Arts, který až dosud seděl mlčky stranou.

„Určitě nebude daleko. Ten skřítek byl učedník, nedokáže se sám přenášet na velké vzdálenosti,“ mračil se Mixbroš. „Vrátil se ke svému mistrovi. Hádám, že ten bude o dost nebezpečnější. Co si teď jenom počnu?“

„Jak mohli vědět, že je Mixbroš na týchle lodi?“ zeptal se mezitím Ragli Tichého ohně. „Dokážeš nějak rozpoznat, až to budou příště zkoušet zas?“

„Nevím,“ zašeptal zrzavý hrobník. „Mixbroš má pravdu, ten starý bude dost silný.“

„Umí čáry, který nejsou z mýho fochu,“ přidal se Uřvaněj chlíst z plna plic.

„Já chci odsud pryč!“ vykřikl vyděšený Mixbroš. „Nezůstánu tady už ani chvíli!“

„Tak si vystup,“ zasmál se Uřvaněj chlíst a pohodil vlasatou hlavou směrem přes palubu.

Starý nekromant se na něho zamračil a zaskřípal zuby.

„Už zítra ráno budeme v Dunrileanu. Poptáme se tam po tý tvojí Vjerce,“ pravil Ragli. „Dneska můžeš spát s námi, jestli se bojíš.“

Mixbroš si zachmuřeně prohlížel hrobníky, jednoho po druhém. Potom se podíval na Smrtáčka. Cucal palec Jednookého ruma a spokojeně kolem sebe rozhazoval ručkama. Vypadal tak bezbranně.

Nekromant si vybavil dítě levitující u stropu a ohnivého ducha pod ním. Otrásl se při té vzpomínce. Společná noc s dědky ze hřbitova mu najednou nepřišla zas tak strašná. Nechtěl si to přiznat, ale ten mrňous ho z nějakého důvodu děsil mnohem víc...

TUŠENÍ SMRTI

Smrt je jako povětrná holka. Ani na starý kolena jsem jejím rozmarům nepřišel na chuť. Chodí si kdy chce a bez pozvání. Nádělá pěknou paseku, kterou pak po ní musíme uklízet...

Úryvek z Ragliho deníku

Měsíční paprsky dopadaly na lesní mýtinu. Vznášela se nad ní mlha.

Jednooký rum krácel jako omámený. Věděl, s kým se setká. Byl to zas pouhý sen. Kolik se mu jich ještě bude muset zdát, než se sní setká naposledy?

Pak ji spatřil. Krásnou černovlásku, tváře samá piha. Víťaly ho její temné oči bez bělma. Většinu smrtelníků by ten pohled vyděsil, jednooký hrobník se ale těšil.

Dívka mu podala ruku. Její dlaň studila jako led. Pevně ji uchopil, a pak začali tančit.

Byl to strhující tanec. Mlha vířila při jejich rychlých pohybech a vytvářela siluety přízračných bytostí.

Náhle měsíc zakryl mrak. Tanec ustal, černovláska zmizela.

Jednooký rum si povzdechl. Tolik by chtěl jít za ní. Vzpomněl si na své věrné druhy a na malého Smrtáčka. Osířelý chlapec vržený do krutého světa, historie se opakovala...

To bezbranné dítě potřebovalo jeho pomoc. Touha po černovlásce však byla s každým dalším snem silnější. Jednooký rum netušil, jak dlouho jí ještě dokáže vzdorovat. Věděl, že nakonec podlehne. Byl to jeho osud.

Potom si uvědomil naléhavý pocit, který mu ze snu zůstal. Dnešní den se bude umírat! Ale neměl to být on. Dnes ještě ne...

Po nábřeží kráčeli stařec a skřítek. Sledovali ruch, který panoval v přístavišti. Tu, kvůli níž v Dunrileanu byli, nikde neviděli.

Ten duch mne znepokojuje, zaznělo náhle Si-fovi v myslí. Možná ho za námi poslal samotný Veen. Kdoví, pro koho z Umrličího království vlastně Mixbroš pracuje.

„Moc silný dušák být, mistře můj,“ souhlasil skřítek s vyzáblým starcem, zatímco si urovnával dlouhou červenou košili.

Nemáme času nazbyt. Musíme zjistit, kam se poděla Vjerka. Mixbroš a jeho přátelé nám v tom nesmí bránit. Zbavíme se toho ničemy jednou provždy.

„Podruhé už zabím zrádca Mixbrošáka já, mistře můj,“ zašeptal Si-fo se skloněnou hlavou a zaťatými pěstmi.

Ty to nebudeš. Nemohu teď ztratit jediného pomocníka. Cesta bude ještě dlouhá.

Skřítek upřel na starce tázavý pohled. Co měl mistr Torb za lubem?

Připravíme pro Mixbroše dárek, rozhodl učitel.

„Už se ti zas o ní zdálo, co?“ prohlížel si Ragli zkoumavě Jednookého ruma.

„Jo,“ hlesl jeho druh. „Dávejte si dneska na sebe pozor, něco visí ve vzduchu. Pobolívaj mě kameny v ledvinách. Mrchy starý! Ty se nikdy nepletou.“

„Prý kameny. Měl bys už konečně něco s těmi svými mi-motělními zážitky dělat,“ zašeptal Tichý oheň. „Ať nám z toho

jednoho dne nezmagoříš. Není to normální, měl by ses léčit,“ mrkl na Ruma spiklenecky.

„Mimoto... cože?“ divil se Arts. „To jako, že zase moc chlastal?“

„Jo, něco takovýho,“ prskl mu do obličeje Uřvanéj chlíst. „Chlastá jak duha, už se ani netrefí zpátky do svýho těla...“

„Hmm,“ zamyslel se Ragli. Věděl, že Rumovým tušením se vyplatilo naslouchat. „Budem dneska opatrní. Smrt je hodně blízko.“

* * *

Mich Tříprsták se pohodlně usadil u zaplivaného stolu, a potom se rozhlédl po nálevně. Nový začátek, jak se hospoda jmenovala, byl jeho palácem. Zde rozhodoval o dění v Dunrileanu, vybíral desátky od kapitánů lodí a určoval, kdo dostane výprask a kdo zemře.

Tříprstý Mich a jeho gang byli skutečnými pány Dunrileanu. Věděli o všem, co se v přístavním městě šustlo.

„Povídáte světlovlasá holka v divných šatech, co připlula z Albirea. A pěkná kost to byla...“ přemýšlel nahlas a mnul si přitom zjizvenou neholenou tvář.

Naproti němu seděla podivná dvojice. Bledý stařec a skřítek s dlouhým copem.

„Jo, takovou jsem viděl v přístavu,“ pátral v paměti. Starý muž ho přitom neustále probodával pohledem malých pichlavých očí. „Ve městě se nezdržela, pokračovala hned dál. S námořní lodí, co plula do Erinu.“

Michovi se zatočila hlava. Podivil se, že si na něco takového vůbec vzpomněl. Přihnul si z číše červeného vína a znovu se rozhlédl po nálevně. Dvojice sedící naproti nevěnoval žádnou pozornost, jako by tu ani nebyla.

Dnes připlují do Dunrileanu cizinci. Parta divných starců a mladík s miminem. Budou se taky ptát na tu světlou vlasou holku. Jsou nebezpeční, zaznělo mu v hlavě.

„Nebezpeční...“ opakoval Mich apaticky a opět se napil vína.

„Musíš chránit své město. Je v ohrožení, pokračoval hlas v jeho mysli.

„Chránit město,“ přikývl Mich chápavě, zatímco nesl číši k ústům. Náhle zastavil ruku na půli cesty a zkoprněl. „Chránit město!“ zařval, až se k němu upřeli zraky všech v hospodě.

To už podivná dvojice mizela ve dveřích, aniž by si jí kdokoliv všiml.

Mich Tříprsták mrštil nedopitou číši o zem a udeřil pěstí do stolu. Pak prudce vstal. Musel ochránit své království.

„Budít to stačit?“ zeptal se venku na ulici Si-fo svého mistra.

Mixbroše doprovází starci a mladík s dítětem, ti budou pro Micha a jeho bandu snadnou kořistí, odvětil mu Torb telepaticky. Větší brozba se může skrývat v tom duchovi. Budou si s ním muset nějak poradit. A my si zase musíme pospíšet, jestli chceme Vjerku chytit. Než ale odplujeme...

„Půjdíme poslat dárek!“ zapištěl Si-fo.

* * *

Mistr Mixbroš seděl na molu a znuděně sledoval dění v přístavu. Dělníci překládali zboží ze zámořských lodí na říční a naopak. Zbídačená skupina přistěhovalců odněkud ze severního kontinentu právě poprvé vkročila na půdu Tary a zvědavě se kolem sebe rozhlížela.

Mixbroš v jejich tvářích četl očekávání a naději. Dobře věděl, že je už brzy u mnohých z nich vystřídá rozčarování. Sám

pocházel z přistěhovalecké rodiny. Když byl malý, připlul se svými rodiči z Lendoru.

Běžní kolonisté vůbec netušili, co jim ve skutečnosti jejich nový domov chystá. Putovali za lákavými možnostmi, ale zároveň na ně čekala mnohá nebezpečí...

Ke starému nekromantovi mířil malý chlapec. Na chvíli se zastavil u hromady dřevěných beden a zvědavě si Mixbroše prohlížel.

Možná jsem se měl jít podívat s dědkama do té zavšivené díry. Ale oni si už nějak poradí i beze mě, říkal si v duchu nekromant.

Ve skutečnosti byl rád, že do města nakonec nešel. Na břehu řeky se cítil daleko bezpečněji, než v zaplivaných temných uličkách Dunrileanu. Všude kolem něho byla spousta lidí a nedaleko kotvila loď, na jejíž palubě právě Arts krmil Smrtáčka.

Mixbroš se stále nemohl zbavit pocitu ohrožení. To, jak se v jeho kajutě objevil zničehonic ten malý zabiják...

Chlapec mezitím přistoupil až k nekromantovi a nesměle ho zatahal za rukáv.

To je ale drzá havěť! zamračil se Mixbroš.

„Co chceš?!“ obořil se něj.

„Tohle vám posílá jedna pani,“ řekl kluk, zatímco mu podával malou dřevěnou truhlu.

„Cože? Jaká pani?“ nechápal nekromant.

„Taková... s dlouhýma světlýma vlasama,“ vybavoval si hoch předem naučená slova.

„Vážně? Víš, jak se jmenovala?“ ptal se Mixbroš.

Ostražitě se prohlížel truhlu v dětských dlaních. Vypadala obyčejně, neměla žádný zámek. Mohla to být past, musel být opatrný.

„To už nevím,“ vrtěl kluk hlavou. „Prý jí to moc mrzí a tady to vrací.“

„Nevymýšlej si, kdo tě poslal?“ zamračil se Mixbroš tak, že by před ním každé jiné dítě uteklo.

Chlapec však zůstával klidný. Necítil strach. Vlastně necítil vůbec nic. Jeho oči byly podivně prázdné. Toho si ale starý nekromant nevšiml. Jeho pozornost plně zaměřovala truhla.

Zmítal se mezi strachem o život a touhou ji otevřít. Co když uvnitř bude něco smrtícího? Jedovatý plyn nebo jiná nástraha? Ale možná Vjerka skutečně litovala toho, co udělala. Vždyť jí muselo dojít, že po ní půjdou služebníci pána Umrličího království, stejně jako ti dva, které okradla. Třeba se zalekla hrozícího nebezpečí a v té malé truhle byla skutečně Vievenova číše... „Otevři to, chlapče,“ usmál se Mixbroš přátelsky na hocha.

„Mám otevřít tu truhlu?“ podivil se kluk.

„Ano, nazvedni víko. Jsem starý, bolí mě ruce, víš? Na, tady máš zlaťák,“ podával chlapci minci.

„Tak jo,“ řekl hoch, schoval zlatý peníz do kapsy a otevřel truhlu.

Uvnitř ležel skleněný pohár. Byl podobný těm, jaké měli v každé krčmě.

„Čekal jsem teda něco honosnějšího,“ ušklíbl se nekromant.

Pak se otočil k okounějícímu klukovi a mávnutím ruky ho propustil.

„Běž, ať už tě nevidím!“

Chlapec pokrčil rameny a zmizel v davu, jenž se přeléval po přístavišti. Sáhl do kapsy a nahmatal zlatou minci. Spokojeně ji převracel v dlani, a pak uchopil další. Bylo jich ještě několik, ani nevěděl, jak k nim přišel.

Do očí se mu vrátil přirozený výraz. Nemohl si vybavit, co dělal celé odpoledne. Zato ho v kapse hrála hrst zlaťáků.

Mixbroš mezitím vyběhl na palubu Svobodné. Rychle minul Artse kojícího Smrtáčka mlékem z lahve a seběhl po schodech do kajuty v podpalubí.

„Mám Vievenou číši!“ radoval se. „Budu žít věčně! Budu nesmrtelný!“

Popadl ze stolu džbán se zbytkem červeného vína. Nalil z něj skleněný pohár až po okraj. Zavřel oči a celý ho naráz vypil.

Jakoby se v tu chvíli zastavil čas. Ne, on se skutečně zastavil. Mixbrošovi přestalo bít srdce.

Překvapený nekromant před sebou na okamžik spatřil zachmuřenou tvář mistra Torba.

„Věděl, že se napiju...“ zasípal a zhroutil se bezvládně na zem.

Číše mu vypadla z ruky, skleněné střepy se rozsypany po podlaze kajuty.

* * *

„Je po kuňkurentovi potvorákovi?“ zeptal se Si-fo.

Mistr Torb už zase stál u lodního okna a zamyšleně hleděl někam do dáli.

Ano, zaznělo skřítkovi v hlavě. Zaplatil za svou zradu. Přesně, jak jsem očekával.

„Číša v sobě dobrého jedáka mít,“ řekl Si-fo. „Můj tatík bylinkovník být. To on naučoval mě, jak jedáky smíchávat i jak puživat je. Lepší jima prázdnou číšu potírat, potom jen nalít a...“

Vyhublý stařec se najednou otočil ke svému žákovi a zkoumavě si ho změřil.

Si-fo sklopil zrak. Mistr Torb ho odhalil. Podruhé v krátké době propadl emocím. Vzpomínka na otce bylinkáře v něm probudila nostalgii.

Surla, náš domov, je daleko, znělo skřítkovi v uších. Mimo Umrlčí království číhá mnoho nástrah. Musíš být neustále bdělý, jinak tě tvé pocity zahubí.

„Já vím to, mistře můj,“ přikývl Si-fo.

* * *

„Jak že bylo to jméno, co jste říkali?“ ptal se robustní muž se sekyrou u pasu. Tvář měl samou jizvu a na pravé ruce mu chyběly dva prsty.

„Digara z Krviny nebo taky Vjerka,“ napovídal šeptem Tichý oheň. „Připlula sem nedávno z Albirea.“

„Jo, tak o tý jsem slyšel,“ rozjasnil se mu náhle obličej. „Pojďte za mnou. Víím, kde se ubytovala.“

Hrobníci se na sebe zašklebili, a pak vyrazili za svým průvodcem. Nešli daleko, zavedl je k nejbližší přístavní krčmě.

„Co tam píšou?“ ukazoval Jednooký rum na ceduli nad vchodem do hospody.

„No-nový zač-začá...“ slabikoval nahlas.

„Novej začátek,“ přetlumočil mu to Ragli.

Tichý oheň vytáhl tlustý notes, nalistoval čistou stránku a začal na ní něco zapisovat.

„Ale my ještě nevíme, jestli tam budem chlastat,“ podivil se Uřvanej chlíst.

„Jenom pro jistotu, abych to jméno nezapomněl,“ usmál se ryšavý hrobník. „Kdyžtak to pak škrtnu.“

Ragli chápavě přikývl. Tichý oheň vedl už dlouhé roky jejich „pitný deník“. Poctivě do něj zapisoval každou hospodu, ve které se kdy zastavili a něco vypili. Notes tak skrýval úctyhodný seznam položek.

U každé hospody si potom dělal ryšavý hrobník hvězdičky, podle toho, jak byli dědkové spokojeni s pitím a obsluhou. Zařízení, která nejlépe uspěla v tomto hodnocení, se pak mohla „těšit“ na jejich další návštěvu.

„Je tam nějaký ticho,“ zpozorněl Ragli.

Z krčmy se neozýval žádný zvuk. To bylo divné.

„Jen běžte dál,“ vyzval je zjizvený muž a sám vstoupil jako první za špinavou zástěnu, která nahrazovala dveře.

Ragli zavětril a obličej se mu přitom stáhl do krysí grimasy ještě víc, než tomu bylo u něj obvyklé. V očích malého hrobníka se objevil zvláštní lesk. Pokrčil lhostejně rameny a spokojeně se ohlédl na své druhy.

„Čeká nás zábava, hoši,“ zachraptěl hrdelním hlasem. „Půjdu první. Rume, půjčíš mi tu svojí hračku?“ zeptal se jednookého druha.

„Když mi jí moc neopotřebuješ,“ zašklebil se holohlavý hrobník a podal mu do mozolnatých dlaní mohutný krumpáč.

Ragli se nahrbil, jako by se přitom o dobrou polovinu zmenšil, a vrhl se vpřed. Uvnitř hospody udělal pár kotrmelců, zatímco mu nad hlavu zasvištělo několik střel. Teprve potom se narovnal a nadšeně zapištěl.

„To je mi ale uvítání, přesně podle mého gusta!“

Stál uprostřed potměněné nálevny, krumpáč stále v rukou. Nijak mu při těch krkolomných přemetech nepřekážel, jako by byl součástí jeho těla.

Okolo Ragliho stálo šest ramenatých chlapů s otevřenými ústy a kušemi, z nichž před okamžikem vylétly šipky. Nemohli uvěřit svým očím. Tak mrštného staříka ve svém životě ještě neviděli.

To už ale do nálevny vešli i ostatní hrobníci. Šklebili se od ucha k uchu a tiše se domlouvali, jak si mezi sebe rozdělí jednotlivé útočníky.

„Já chci toho, co nás sem zaved,“ ukázal Jednooký rum na Třípsthého Michu. V tom by se v tu chvíli krve nedořezal.

„Na co čekáte, zabte je!“ zavelel vůdce bandy a sám se vrhl proti Raglimu.

„Je můj, je můj!“ volal na mužíka s krysím obličejem jednooký hrobník.

Ragli si povzdechl. Hbitě uhnul sekyře, kterou se po něm Mich ohnal, takže se mu rázem ocitl za zády. Pak do něj jen tak ledabyle šouchl násadou krumpáče.

Tříprstý Mich zasténal bolestí a odletěl napříč celou místností. Jako by ho nakopl kůň.

„Je tvůj,“ konstatoval Ragli k Rumovi.

Plešatý hrobník pustil dva bandity, s nimiž právě bušil o sebe, a vydal se za jejich velitelem.

Ten se ještě nestačil zvednout ze země. V polosedě se opíral o zbytek stolu, který rozbil, když na něj dopadl a nechápavě sledoval dění v hospodě.

Kde se v těch dědcích vzala taková síla? Dělalí si s jeho bandou, co se jim zlíbilo. Měl za to, že s sebou bere ty nejlepší chlapy, co má.

„Tak povídej, kdepak je ta slečna, cos nás k ní chtěl zavést?“ spustil na něj Jednooký Rum, zatímco mu nešetrně pomáhal vstát ze země.

Tříprstý Mich zavyl bolestí. Cítil, že má tělo jednu velkou zlomeninu.

„Už dávno odplula, do Erinu,“ vybavoval si matně tvář světlovlase dívky.

„A komu vděčíme za tohle uvítání?“ zavrčel Rumovi přes rameno Uřvanéj chlíst.

Zpod dlouhých vlasů zakrývajících obličej se na Micha upíraly dva rudé body. Pár žhavých uhlíků.

„Já... já nevím,“ naříkal bandita.

Na okamžik se mu v mysli vynořila dvojice postav, sedících spolu s ním u stolu. Nedokázal si vybavit jejich obličej. Pak ta vzpomínka zase zmizela a on hleděl do žhnoucích očí vlastého hrobníka. Cítil, jak ho spaluje jejich žár.

„Ne, to pálí!“ křičel a snažil si rukama chránit obličej.

„Nic neví, je to tupec,“ zavrčel Uřvanej chlíst a spustil z něj zrak. „Má v hlavě nasr...“

„Chceš říct nepořádek,“ zašeptal Tichý oheň.

Držel v ruce notes a něco do něj zapisoval.

Ragli došel k jednomu z mála stolů, kterému ještě zbyly čtyři nohy, a zvedl z něj nedopitý korbel. Usrkl a vzápětí vyprskl obsah na podlahu.

„Fůj, to je ale břechka! To pivo je cítit rybinou!“

Tichý oheň pohlédl do notesu, a pak v něm přeškrtl hvězdičku. Zbyla jen jedna.

Za dobrou zábavu, usmál se spokojeně.

* * *

„Nebyl to špatnej chlap,“ pravil Ragli nad hrobem mistra Mixbroše.

„Jo, jenom měl nechat mrtvý na pokoji a neučit je chodit,“ zamračil se Jednooký rum. „Hrátky se smrtí se nevyplácej.“

Hodil na černou hromadu poslední lopatu hlíny. Pak si setřel dlaní pot z čela a vytáhl z kapsy placatku.

„Měl jsem ho rád,“ podíval se Arts vyčítavě na dědky. „Nemáte v sobě kousek citu.“

V očích měl slzy. Starý nekromant ho prakticky vychoval, dalo-li se tak dětství mezi mrtvolami nazvat.

O rodiče přišel Arts během jednoho z požárů ve Východní čtvrti. Mixbroš ho tehdy našel sedět na skládce, když hledal nějaký použitelný materiál v hromadě zvířecích kostí. Něco se v něm hnulo a poskytl sirotkovi nový domov.

Možná to byla vypočítavost, potřeboval pomocníka. Ale stejně mu byl Arts vděčný.

„Na,“ dloubl mladíka Jednooký rum do boku a podával mu svou placatici.

Arts překvapeně zamrkal a opatrně uchopil předmět z červeného kovu do ruky. Zdobily ho jemné rytiny a vystoupilý reliéf orla. Co věděl od ostatních hrobníků, byla to trpasličí práce. Takových placatek existovalo jen několik na celém světě a měly snad i čarovnou moc. To proto, že byly vyrobeny z garenu, magického kovu.

Jednooký rum z ní dával napít pouze svým druhům. To, že něco takového nabídl Artsovi, znamenalo něco zcela výjimečného.

„Díky,“ hlesl mladík a hodil do sebe první lok pálenky.

Vzápětí se rozkuckal a z očí se mu vyvalily proudy slz.

„Bolest chce ven, rána musí vyhnisat,“ zašklebil se holohlavý hrobník. „Na tohle je moje Bolístka dobrá,“ pohladil spokojeně červenou placatci a zase ji schoval pod košili.

„Najdu ty, co to udělali, a pomstím mistrovi smrt!“ přísahal Arts nad Mixbrošovým hrobem.

Ragli si ho chvíli zkoumavě prohlížel, hlavu nakloněnou do strany. Pak se chraplavě zasmál a začal zpívat. Ostatní se k němu přidali.

Mladík poslouchal. Dosud od dědků slyšel jen sprosté opi-
lecké písničky. Tahle píseň ale byla beze slov. Tichá a přesto
zvučná. Jako by vyvěrala z nejhlubších útrob země.

Země zpívá, napadlo Artse z ničeho nic.

Když skončili, hodili si na záda náradí a vydali se směrem k lodi.

„Ví už kapitán Rubruk, že s ním chceme plout do Erinu?“ zeptal se Arts hrobníků.

Poslední námořní loď tím směrem už odplula, pravdě-
podobně i s Mixbrošovými vrahy na palubě. Další se měla
v Dunrileanu objevit až za dva dny a času nebylo nazbyt.

„Ještě to neví, dnes večer se chtěl vrátit zpátky do Albirea,“ řekl Ragli a zapištěl smíchy.

STRÝČEK Z ERINU

Nemohla z toho rance spustit oči. Stála nad ním a váhavě k němu vztahovala dlaň, aby ji vzápětí zase rychle stáhla zpět.

Uvnitř byla malá truhlička z bílého dřeva. Bála se toho, co se v ní ukrývalo. Vzpomínala na rozhovor, který vyslechla za dveřmi hostů Nekromantské hanzы tehdy pozdě v noci v Albireu. Tedy rozhovor... Mluvil jen ten malý a z jeho podivné řeči si musela leccos domýšlet. Stařec mlčel a neřekl jediné slovo nahlas. Přesto to musel být jediné on, s kým skřítek v místnosti hovořil.

To celé Vjerku děsilo a zároveň provokovalo její zvědavost.

„Číša moc spousta peňazů stát. Co my s ní teď? Když nás najít, co pak, mistře můj?“ ptal se mrňous.

Slovu „Peníze“ rozuměla až moc dobře. Těch neměla nikdy dost.

„Čche Ming mocný je ochránca náš, vím já, mistře můj. Ale Vieen velký ukrutňák umí být. Až mi číšu Mingovi dodáme, Vieen běšnáka dostane a mstít se nám chce on. Co mi z toho mít?“

Vieen, to byl přece vládce Umrličího království. Mistr Mixbroš o něm Vjerce vyprávěl. Prý vládl velké říši plné strašlivých nemrtvých poddaných.

Chtěli někomu dát nějakou „číšu“. Co to jen mohlo být? Vjerkka se přilepila ke dveřím, jak nejvíc to šlo. Snažila se skrz klíčovou díрку zahlédnout něco z vnitřku místnosti. Byla tam ale naprostá tma.

„Dobrá, mistře můj,“ zašvitořil tenký skřítkův hlásek. „Povezeme číšu daleko do pryč, až domů, do Umrličáka. A tam

pro Čche Ming dáme ju. Vy, mistr můj, chytrák děsný být. Vy vědít, co uděláme my dobře.“

Vjerka pak běžela za mistrem Mixbrošem a řekla mu, co vyslechla. Zároveň se jí ale už také v hlavě rodil plán. Šílený, odvážný plán.

Co se asi s tím staříkem stalo, když se ti dva probudili? napadlo Vjerku, zatímco vylovila bílou truhličku z rance.

Celou cestu do Dunrileanu a teď i do Erinu se marně pokoušela dostat dovnitř. Nešlo to. Schránka neměla žádný otvor na klíč ani tlačítko, zkrátka nic, čím by se dala otevřít.

Vjerka si chvílemi v duchu nadávala. Věděla, že udělala něco šíleného. Možná se ukvapila, zaslepila ji vidina bohatství. Nekradla poprvé, ale až dosud šlo jen o peníze nebo nějaké klenoty. Tentokrát však šlo o něco jiného. Zmocnila se magického předmětu a vůbec netušila, jaké může mít taková věc schopnosti.

Opatrnost, kterou si vypěstovala jako dítě ulice, ji varovala, aby se raději ani nepokoušela truhličku otevřít. Zároveň ji však trápila strašná zvědavost. A ta s každým dalším dnem rostla víc a víc.

Digara z Krviny, drsné jméno pro drsnou holku,“ usmála se hoře.

Dala si ho, neboť jí znělo patřičně tvrdě. Vždy se snažila působit na své okolí jako ženská, která ví, co chce od života, a umí se s ním pořádně poprat. Skutečnost ale byla trochu jiná...

Dneska se na tu věc už konečně podívám, utvrzovala se v duchu. *Přijdu na způsob, jak se ta truhlička otevírá!*

Snažila se překonat strach. *Určitě to nekouše. Určitě ne...* ale co když ji to prokleje? Co když jí to vezme krásu a stane se z ní seschlá stařena?

Slyšela už o hrobkách z dávných dob, kde našli prokleté předměty. Kdo se jich dotkl, ten na místě zemřel nebo ho pronásledovala smůla po zbytek života. A ten už pak většinou nebýval moc dlouhý.

Vjerka si bezmocně povzddechla. Posadila se na postel a ruce složila do klína.

Snad mi strýček poradí, zadoufala.

Mimoděk si opět vybavila starého Mixbroše. Jak asi skončil? Hlodaly v ní výčitky. Snažila se na ně nemyslet.

Mixbroš byl v přibližně stejném věku jako její strýček z Erinu. Také se zajímal o kouzla a podivné věci. Jen ta jeho záliba v mrtvolách... Vjerka se otřásla odporem. Po prvním dni ve službě u albirejského nekromanta si myslela, že uteče. Nakonec ale zůstala. Mixbroš jí dal střechu nad hlavou a jídlo. To předtím na ulici neměla.

Vjerka měla silný žaludek. Párkrát ho sice nechtíc vyprázdnila, ale i ten si nakonec zvykl.

„Erin!“ vyrušil ji z rozjímání křik nesoucí se z paluby.

* * *

Proplétala se pestrým davem proudícím úzkými křivolakými uličkami. Potkávala ramenaté námořníky ze všech možných koutů světa, vojáky z osobních gard místních bohatých rodin, vyšňořené dámy s paraplíčky a nosíky pyšně vztyčenými až do nebes, i nuzně oblečené nosiče vody.

Minula také několik skupin trpaslíků, elfů, skřítků a snědých Asarijců. Všichni tu byli za obchodem.

Z výšky na ni shlížely zdobené fasády vysokých domů. Sloupy s hlavicemi v podobě delfínů a mořských panen, průčelí s výjevy z námořních bitev. Podél bulváru se táhly kanály plné malých loděk a veslic. Erin byl největší přístav Tary a jeho velká část stála na pilířích zasazených do mořského dna.